

## בלילה ההוא

בַּלַּיְלָהָ הַהוּא  
כִּאֲשֶׁר יִשְׁבְּתִי לְבִדִּי בַּחֲצֹר  
הַדּוֹמָמָת  
וְהַתְּבוֹנְנָתִי אֶל הַכּוֹכָבִים -  
הַחֲלִטָּתִי בְּלִבִּי,  
כִּמְעַט נִדְרָתִי נָדָר -  
לְהַקְדִּישׁ עֶרֶב-עֶרֶב  
רַגַּע אֶחָד,  
רַגַּע קָטָן וְיָחִיד,  
לִיפִי הַזֶּה הַזּוֹרֵחַ.

נִדְמָה  
שֶׁאֵין לָהּ דָּבָר קָל מִזֶּה,  
פְּשׁוּט מִזֶּה,  
בְּכָל זֹאת לֹא קִיַּמְתִּי  
אֶת שְׁבוּעָתִי  
לִי.

מדוע?

מדוע?

הלא גליתי כבר

שמחשבותי נושאת אל ארמוניה

את מראה עיני,

כאותה צפור שנושאת במקורה

קש, נוצות וסחי לבדק הקן.

הלא גליתי כבר שמחשבותי

נוטלת (אם אין לה דבר אחר)

אפלו את מחושי

לעשות מזה מגדלים.

שהיא נוטלת את מחושיה

של שכנתי,

ואת הניר שמתגולל בחצר,

ואת פסיעות החתול

ואת מבטו הריק של המוכר,

ואותו פסוק שפרפר בין דפי הספר -

ועושה מכל זה אותי,

כן מכל זה. מכל זה.



מִדּוּעַ לֹא קִיַּמְתִּי אֶת שְׁבוּעַתִּי  
לִי?

הֵן הָאֲמַנְתִּי

שָׁאֵם אֲבִיט רִגַע קֹט וַיַּחֲדִיד  
אֶל גְּבִהֵי שָׁמַיִם מְכַכְּבִים,  
תִּשָּׂא מַחֲשַׁבְתִּי אֶל הָאֲרָמוֹן  
אֶת אֹר הַמְּזֹלוֹת.

הֵן הָאֲמַנְתִּי

שָׁאֵם אֲבִיט כֶּךָ  
לֵילָה אַחֵר לֵילָה,  
יִהְיֶכּוּ הַכּוֹכָבִים

אֶט-אֶט

לְשַׁכְנִי.

יִהְיֶכּוּ הַכּוֹכָבִים

לְקִרְוִבִי.

יִהְיֶכּוּ הַכּוֹכָבִים

לִילְדִי.

מִדּוּעַ לֹא קִיַּמְתִּי

אֶת שְׁבוּעַתִּי לִי?

כְּלוּם שִׁכַּחְתִּי  
 מֶה מִקְנָאָה הָיִיתִי בְיֹרְדֵי־הַיָּם  
 וּבֹאֲלָה שְׁבִיתָם עַל חוֹף הָאוֹקְיָנוֹס.  
 כִּי אָמַרְתִּי בְּחִפְזִי  
 הָרוּחַ הָרַעַנָּה שֶׁל הַיָּם  
 חוֹדֶרֶת לְחַיֵּיהֶם,  
 הָרוּחַ הָרַעַנָּה שֶׁל הַיָּם  
 חוֹדֶרֶת לְמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם, הָרוּחַ הָרַעַנָּה  
 חוֹדֶרֶת לְיַחְסֵיהֶם עִם שְׁכֵנֵיהֶם  
 וּלְיַחְסֵיהֶם עִם בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּם.  
 הִיא מְנַצֵּנֶצֶת בְּעֵינֵיהֶם  
 וּמְשַׁחֶקֶת בְּתַנוּעוֹתֵיהֶם.  
 כִּי אָמַרְתִּי בְּחִפְזִי  
 אֶמֶת־הַמָּדָה לְמַעֲשֵׂיהֶם  
 הִיא אֶמֶת־הַמָּדָה שֶׁל הַיָּם וְתַפְאֶרְתּוֹ  
 וְלֹא זֶה שֶׁל הָרָחוֹב הָאֲנוּשִׁי  
 וְלֹא זֶה שֶׁל הַסְּמִטָּה הָאֲנוּשִׁית.  
 כִּי אָמַרְתִּי בְּחִפְזִי



רואים הם עין בעין  
את מעשי אלהים  
וחשים במציאותו  
בלי המחצות שלנו,  
בלי הסח-הדעת שלנו.  
בכיתי תמיד  
שכלואה הנני  
בין הכתלים של הבית,  
בין כתלי הרחוב  
בין הכתלים של העיר,  
בין הכתלים  
של ההרים.

בלילה ההוא כשישבתי לבדי  
בחדר הדוממת  
גליתי פתאום  
שאף ביתי בנוי על החוף,  
שחיה אני על שפת הירח  
והמזלות,  
על שפת הזריחות והשקיעות.